

SLADKÝ ŽIVOT

A man and a woman are shown in a romantic embrace. The man, on the left, has dark hair and a light beard, wearing a dark suit jacket over a white shirt. The woman, on the right, has blonde hair and is wearing a purple, off-the-shoulder, sequined dress. She has her hand on the man's chest, and he has his arm around her waist. They are in a room with a fireplace in the background, which has a fire burning. The overall atmosphere is intimate and elegant.

Annie Westová
Hradní
pán

ANNIE WESTOVÁ

HRADNÍ PÁN

PŘEKLAD

ZDENĚK UHERČÍK

Milá čtenářko,

asi se shodneme na tom, že většina hrdinů mých příběhů je až moc „ideálních“, jsou bohatí, úspěšní, vzdělaní, soucitní, krásní... A že v normálním světě, ve kterém se chodí do supermarketu a je třeba dětem kupovat boty, takoví lidé nežijí. Inu, co si budeme namlouvat, knížky, které máme všichni rádi, jsou tak trochu pohádky pro dospělé (a s hvězdičkou).

Proto mě vždycky potěší, když jsou hrdinové... tak trochu „jiní“. A tento měsíc se mně to opět jednou splnilo. Ve Svatbě na řecký způsob od Jane Porterové hrdinka, považovaná tak trochu za šmudlu, u oltáře nahradí svou překrásnou sestru. A hlavní hrdina knihy Zvíře z Lucernu je dokonce postižený. A to natolik, že se straní lidí!

Zbývající čtyři příběhy jsou už spíše takové „klasicke“, to ale neznamená, že bych je považoval za horší – nejlépe ale, když to posoudíte sama.

Rád bych se ale vrátil k těm hrdinům, kteří nejsou dokonalí na první pohled. Znamý francouzský spisovatel Antoine de Saint Exupéry napsal tato slova: „Vidíme pouze srdcem, co je důležité, to je pro oči neviditelné.“ A vlastně to není jenom o těch hrdinech „s kazem“. Vlastně je to o nás všech!

S láskou

Váš Harlequin

Annie Westová

HRADNÍ PÁN

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Revelations of a Secret Princess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Zdeněk Uherčík

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2020 by Annie West
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-6549-2 (EPUB)
ISBN 978-83-276-6555-3 (MOBI)
ISBN 978-83-276-6561-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Caro vyšla z kavárny a zachumlala se do kabátu. Studený vítr ji zábl do kotníků a štípal do obličeje. Bylo zvláštní, že pokožku měla znecitlivělou chladem, ale uvnitř cítila žár. Ten vnitřní oheň nedokázalo nic zhasit.

Snad jenom nezdar.

Nejistě se zastavila, rukou v rukavici se opřela o stožár lampy a snažila se potlačit nevolnost.

Rozum jí říkal, že úspěch je dost nepravděpodobný.

Srdce ji vybízelo, aby vytrvala. Nebyl to logika, ale zoufalá naděje.

Nikdy nebyla statečná ani odvážná. Od dětství jí vštěpovali, aby dělala, co se jí řekne, nedělala rozruch a necpala se dopředu. Její jediný pokus osvobodit se a dělat vlastní rozhodnutí skončil katastrofou.

Ale to bylo před lety. Změnila se, tragédie a bolest z ní udělaly jiného člověka. Caro sice nebyla od přírody neohrožená, ale byla rozhodná. Zhluboka se nadechla křišťálového alpského vzduchu. Teď udělá cokoli, aby uspěla.

Caro se zadívala do ulice věhlasného švýcarského lyžařského střediska, proslulého exkluzivitou a astronomickými cenami. Turisté zírali do elegantních výloh, ale večer budou pryč, protože víc si v módním středisku nemohou dovolit.

Nedaleké údolí končilo jednou z nejznámějších hor na světě. Její cíl ležel opačným směrem. Zatnula zuby,

udělala několik kroků křupavým popraškem pozdního sněhu a nastoupila do malého auta z půjčovny.

O dvacet minut později projela zatáčkou a ocitla se na otevřené plošině v polovině horského úbočí. Byl odsud úžasný výhled, ale téměř ho nevnímala.

Předpokládala, že dojede k lyžařské chatě nebo horské vile navržené architektem tak, aby poskytovala výhled za milion dolarů. Místo toho se dívala na zeď ze světlého kamene a pohádkové věže se strmými střechami. Byla zde dokonce i brána se zvednuto mříží a za ní dlážděné nádvoří.

Dívala se na několik staletí starý hrad. Tohle nebyla žádná romantická zřícenina. Vypadal solidně a udržovaně.

Věděla sice, že Jake Maynard je bohatý, ale aby tady mohl žít, musel mít peněz na rozhazování. Zjistila si, že hrad nezdědil. Trvalé bydliště měl v Austrálii.

Zatnula zuby. Caro nahlédla do zákulisí bohatých a slavných a věděla, že lidské slabosti jsou všude stejné. Bohatství a okázalý luxus ji neohromovaly.

To byla její jediná, drobná výhoda. Caro na ni spoléhala. Cítila nervózní šimrání kolem žaludku a na jazyku měla pachůť zoufalství. Pomalu podjela mříž a bezpečnostní kameru a cítila každý hrbol ve staré dlažbě. Zaparkovala vedle elegantního černého vozu v rohu nádvoří.

Teprve když vypnula zapalování a ticho zhoustlo, uvědomila si, že se jí třesou ruce.

Stiskla rty, sáhla po kabelce, krátce se podívala do zrcátka a otevřela dveře.

Dokáže to.

Musí.

Závisejí na tom dva životy.

„Je tady slečna Rivageová,“ řekl tajemník.

Jake za pracovním stolem nechotně vzhlédl. Neil stál ve dveřích a jeho výraz nic neprozrazoval.

Logika Jakea nabádala, aby tuhle ženu z užšího seznamu vyškrtl. Neměla takové zkušenosti jako ty nejlepší uchazečky.

Přesto jeden malý detail v její žádosti zaujal jak Neila, tak Jakea. Malý, ale životně důležitý. Prsty si pročísl vlasy a řekl si, že patnáct minut jí může věnovat.

Neil ustoupil stranou a ona vešla.

Jake svraštil čelo a jeho smysly vibrovaly, jako když se do lanoví jachty opře náhlý poryv větru. Zježily se mu chloupky na zátylku a rozšířilo chřípí, jako kdyby cítil... něco.

Vypadala jako chuva z filmového komparzu, ale zároveň nějak jinak. Dobře si všiml jednoduchého kostýmu, přísně dozadu sčesaných vlasů a zjevně chybějícího mejkapu.

Co mu na ní nesešlo? Byl zvyklý spoléhat se na instinkt, a ten právě teď cítil... něco.

Vstal, obešel stůl a podal jí ruku.

„Slečno Rivageová.“

Cítil v dlani štíhlé, jemné prsty, přesto byl její stisk pevný. Většina předchozích žadatelek v podstatě nedokázala podat ruku. Buď se na něho jenom culily, nebo nechaly všechno na něm. Tahle se mu dívala přímo do očí.

Ale jenom chvíli. Potom stočila hnědé oči stranou a on poznal, že se snaží skrýt nervozitu.

Samozřejmě že je nervózní. Uchází se o práci. Jistě dobře ví, že její kvalifikace není nijak působivá.

Přesto mu jeho šestý smysl napovídal, že je to něco víc než neklid před pohovorem.

„Prosím, posaďte se, slečno Rivageová.“

Přikývla. „Děkuji, pane Maynarde.“

Měla hlubší hlas, než čekal, s chraplavým nádechem, který dráždil zemitější část jeho vědomí. Možná to byl ten skoro neznatelný akcent, který přibarvoval její dokonalou angličtinu. Jake se ale nikdy nedal nalákat na sexy přízvuk. Pokud ho nedoprovázelo stejně sexy tělo.

Tělo Caro Rivageové ale skrývalo hranaté sako a sukně. V lodičkách na podpatcích byla vysoká, jen o půl hlavy menší než on, a měla dlouhé, štíhlé nohy. Usedla do křesla s elegancí, která příliš nešla dohromady s jejím až příliš střízlivým oděvem. Hnědý kostým, hnědé oči, sytě hnědé vlasy bez lesku. Vypadala tuctově, ale přesto z ní Jake nedokázal odtrhnout pohled.

Snad proto, jak decentně pod sebou zkřížila kotníky, a zdůraznila tak vrozenou ženskost, kterou její jednoduchý oděv popíral. Nebo kvůli smetanové pokožce, která tak ostře kontrastovala s tmavým kostýmekem.

Nebyla vysloveně bleďá. Pohledem zkoumal její drobná, plná ústa a vystouplé lícní kosti, obojí s lehounkým nádechem růžové. Přisahal by, že to není mejkap. Tohle vypadlo skutečně, broskve a smetana, neposkvřněné roky strávenými na slunci, jak to vídal u většiny Australanek.

Zavrtěla se, letmo mu pohlédla do očí a hned zase stranou, aby Jakea upozornila, že na ni zírá. Překvapeně si to uvědomil. Nezajímala ho pokožka slečny Rivageové. Přestože vypadla jako hebké okvětní lístky.

Přítáhl si křeslo a pohodlně se v něm rozvalil. Znovu ten rychlý, pronikavý pohled před tím, než sklopila oči a uhladila si sukni.

Bojí se snad mužů?

Pak ale zvedla bradu a jejich pohledy se setkaly. Ucítit žár.

Neuhýbal pohledem. Fascinovalo ho to. Co to je? Přitažlivost? Takový vrabčák ho nemůže přitahovat, i když má hezké nohy a zajímavou tvář. Podezíravost?

Z nějakého důvodu v něm probouzela zvědavost.

„Povězte mi o sobě něco, slečno Rivageová.“ Opřel si záda, lokty položil na područky křesla a bradu si opřel o prsty sepjaté do stříšky.

Jake Maynard měl lahodný, hluboký hlas a při jeho

zvuku cítila příjemné chvění. Caro zamrkala a v duchu se napomenula, aby nefantazírovala. Vůči mužskému šarmu byla imunní. Už jednou se spálila. Dá si pozor. Zároveň ale věděla, že tenhle muž se ji nesnaží okouzlit. Přes milé uvítání a náznak úsměvu z něho vyzařovala cílevědomost, která jí zrychlovala pulz.

Nebo to bylo tím laserovým pohledem šedých očí pod uhlově černým obočím. Byly jasné jako diamanty, jako kdyby se do ní zavrtávaly a viděly za její pečlivě připravenou fasádu a odhalovaly všechna její tajemství.

Měla co dělat, aby se nezačala ošívát, nebo nějak jinak nedala najevo slabost. Nebo neutekla před tím jasným pohledem.

Zhluboka se nadechla. V nových šatech se necítila dobře. Punčocháče a boty s podpatky bylo něco jiného než pohodlné džínsy, sukně a nízké boty, které nosila posledních pár let.

Byla ráda, že si oblékla tuhle kamufláž, zároveň jí ale nepříjemně připomínala její jiný život.

Významně povytáhl černé obočí, aby jí připomněl, že stále čeká. Se svou drsnou, ale pohlednou tváří, urostlou postavou a nesmírným majetkem nebyl Jake Maynard zřejmě zvyklý, že ho ženy nechávají čekat.

To pomyšlení ji trochu uklidnilo a pomohlo jí soustředit se. Rozptylovala ji aura síly, která z něho díky širokým ramenům vyzařovala. Pohledný zjev a nepatrný důlek na jedné tváři, když se pousmál. Dojem síly a spolehlivosti.

Jako kdyby se na nějakého muže dalo spolehnout!

Založila si ruce a začala: „Moje žádost hovoří sama za sebe. Ráda pracuji s dětmi a umím to, jak se dočtete v mých doporučeních.“

Zvedla bradu, jako kdyby očekávala námitky. Do konce i teď na ni působil zvyk jejího otce srážet jí sebevědomí. Předpokládala, že Jake Maynard nebude s jejím prohlášením souhlasit, přestože to byla pravda.

Dlouho si ji měřil chladným pohledem, až nakonec sklopil oči k papírům na stole. Vydechla úlevou. Musí se víc snažit, jestli ho chce přesvědčit a získat tu práci.

Odmítnutí nepřicházelo v úvahu. Kousala se do rtu, když vzhlédl od papírů a soustředěně si ji měřil.

„Nemáte oficiální kvalifikaci.“

„Titul?“ Zavrtěla hlavou. „Všechny mé zkušenosti jsou z první ruky. Ale jak si můžete přečíst, mám několik krátkých kurzů zaměřených na specifické poruchy učení u malých dětí.“

Odložil její žádost a ani se do ní nepodíval. Sevřelo se jí srdce. To snad ne? Přece ji tak snadno neodepíše, když už si ji pozval na pohovor!

„Musím vám říci, že ostatní uchazečky z užšího výběru mají jak léta praktických zkušeností, tak vynikající vzdělání.“

Je to tady. Odmítnutí, kterého se tolik obávala. Při pomýšlení na to, že ji vzápětí vyprovodí ze dveří, se jí dělalo nevolno. „Četl jste má doporučení? Myslím, že jsou dost přesvědčivá.“

Poposedl si v křesle, jako kdyby si chtěl udělat větší pohodlí, a sledoval, jak se kroutí. Do její žádosti se ani nepodíval.

Možná to bylo tím kontrastem mezi jeho bronzovou pokožkou a černým sakem, nebo téměř urážlivě zahálčivý dojem, jímž působil, ale Caro na okamžik viděla v jeho vědoucně nakrčeném obočí něco démonického. Così divokého, podmanivého a naprosto neslučitelného s tímto útulným pokojem plným knih vázaných v kůži.

„Má mě snad ohromit, že máte jedno doporučení od nějaké hraběnky?“ Zná snad její žádost nazpaměť? Caro překvapilo, že si vybavil takový detail. „Bohužel, slečno Rivageová, šlechtické tituly mi nijak neimponují.“

Jeho pohrdání ji dráždilo. Stefanie byla její klientka

a dobrá přítelkyně. Dala jí doporučení v dobré víře. Caro se narovnala a probodávala svůj uvolněný protějšek upřeným pohledem.

„V tom doporučení se píše především o mé práci, pane Maynarde, ne o titulu mé zaměstnavatelky.“

Povytláhl obočí, jako kdyby ho její odpověď překvapila. Čekal, že bude mlčky sedět, když cupuje její žádosti a přátele?

„Její syn se musel vyrovnávat s mnoha obtížemi, když jsem s ním začala pracovat. Společně jsme dosáhli významného pokroku.“

„Tvrdíte, že všechna zlepšení nastala díky vám?“

„Ne. Bylo to společné úsilí včetně několika speciálních programů. Ale byla jsem s ním každý den jako hlavní součást procesu.“

Asi to neznělo tak dobře, jako kdyby řekla, že je to všechno její zásluha, ale byla to pravda.

Nehnul ani brvou. Možná takhle Jake Maynard vypadal vždycky, když zpracovával informace – pronikavý pohled, nakrčené čelo a stisknuté rty. Ten výraz zdůrazňoval jeho výraznou bradu a sklon vystupujících lícních kostí. Připomněl jí obraz, který ji jako dítě vždy fascinoval. Byl na něm středověký rytíř, který se soustředěně mračil, když kopím probodával draka velikosti drobného shetlandského poníka.

Vždycky jí toho dráčka bylo líto.

„Myslíte si, že čtyři nebo pět let práce chůvy a předškolní asistentky z vás dělají ideální opatrovnici mé neteře?“

Mýlila se. Ten ocelový lesk jeho očí prozrazoval mnohem větší povýšenost než u onoho rytíře, který visel v temném koutě chodby nad schodištěm. Připomněl jí chladný pohled jejího otce. Ten, který ji celé její dětství odkazoval do kajícího mlčení.

Tohle a pocit zoufalství ji přimělo, aby se napřímila.

Pomalou si poposedla a překřížila dolní nohu přes horní. Cítila, jak po sobě kloužou hedvábné

punčocháče. Lesk těch šedých očí jí prozradil, že Jake Maynard si toho pohybu všiml.

Z neznámého důvodu ucítila svírání na prsou, jako kdyby vzduch zhoustl a ona se nemohla nadechnout. Nedala to na sobě znát a snažila se působit uvolněně.

„Nemohu mluvit za ostatní žadatelky, ale pokud jde o mě, budu se vaší neteři věnovat bezvýhradně. Nebudete mít důvod ke stížnostem.“

„To je odvážné tvrzení.“

„Ale pravdivé. Jsem oddaná a schopná.“ Přinejmenším v tom byla pro tuhle práci ta naprosto nejlepší.

Zhoupl se jí žaludek. Zdálo se, že ho to nijak neohromilo. A proč také? Jistě by stačilo, aby zvedl telefon, a měl by tady zástupy špičkových specialistů. V danou chvíli to vypadalo, že ji odmítne, aniž by měla možnost prokázat své kvality. Co potom? Dostane ještě nějakou příležitost?

Znovu přehodila nohu přes nohu. „Moje žádost vás přesto zaujala natolik, že jste mě pozval na pohovor.“

V uších slyšela vlastní pulz a usilovně se snažila potlačit strach z neúspěchu. Věděla, že nemá valnou naději, přesto se jí úzkostlivě držela. Tohle byla její jediná možnost, jak všechno napravit. Kdyby Jake Maynard jen tušil pravý důvod její přítomnosti, letěla by ze dveří a ani by se nedotkla podlahy.

Při tom pomyšlení jí polilo horko a cítila, že začíná rudnout. Je snad jeho neteř tady?

„Možná jsem byl jenom zvědavý na ženu, která je tak sebejistá i bez solidního renomé.“

Caro se napjala. Nezměnil tón, ani nemluvil příkře, ale jeho slova byla jako harpuny.

Naštěstí ty doby, kdy ji slova a opovržlivé pohledy dokázaly vyvést z míry, byly dávno pryč.

„Myslím, pane Maynarde, že byste nenechal uchažečky vláčet se do alpské divočiny jen tak z rozmaru.“

Alespoň v to doufala. Znamená tenhle pohovor, že má opravdu šanci?

Potřásl hlavou. „Divočina? Nelíbí se vám tady? V inzerátu jasně stálo, že se jedná o místo s bydlením v rodině.“

Jestli hledal záminku, aby ji mohl odmítnout, tak mu tohle nevyšlo.

„Ne, vůbec mi nevadí žít na venkově. Vlastně jsem na to zvyklá.“

Upřel na ni pohled stříbřitých očí a Caro jej chladně opětovala. Srdce jí tlouklo jako o závod a potily se jí dlaně, ale nedá to najevo. Raději přejde do ofenzivy.

„Pokud vím, pochází vaše neteř ze Svaté Ancilly...“

„Kdo vám to řekl?“ Prudce se naklonil nad stůl a opřel se o něj dlaněmi, jako kdyby jej chtěl přeskočit. Teď si uvědomila, co se skrývá za jeho chladným výrazem. Starostlivost.

Možná to byla vrozená opatrnost bohatého, dobře vypadajícího mládence, který byl častým cílem paparazzi. Caro ale vycítila, že má starost o svoji neteř. To jí bylo sympatické. Byla ráda, že dívenka má někoho, kdo se jí zastane a postará se, aby byla v bezpečí.

Náhle ji zahltil vzedmutý příval emocí. V krku se jí vytvořil knedlík, který ji nutil křečovitě polknout. V očích ji pálily slzy. Kdyby tak byla silnější...

„Odpovíte mi?“

Caro zamrkala a opětovala jeho spalující pohled. Proklínala se za ten okamžik slabosti. „Trochu jsem se porozhlédla, než jsem se o to místo ucházela.“

Jake Maynard poprvé od okamžiku, kdy vstoupila do místnosti, trochu znejistěl. Navzdory dokonale padnoucímu obleku, důstojně velkému stolu a autoritě, která z něho vyzařovala. „Tohle se běžně neví.“

Zachvěla se. Nepodřekla se? Horečně přemýšlela, co vlastně řekla.

„Možná se to běžně neví, ale na Svaté Ancille to není žádné tajemství.“ Na okamžik se odmlčela. „V místním tisku se psalo o té nehodě, při které jí zahynuli rodiče.“ Když nic neříkal, pokračovala: „Vaše

ztráta mě moc mrzí. Pro vás i vaši neteř to muselo být velice těžké.“

Caro se sevřelo srdce. Pokud byly její informace správné, a ona věděla, že jsou, osiřela malá Ariane hned dvakrát. Poprvé jako novorozeně a podruhé před měsícem, když její adoptivní rodiče zahynuli v prudké bouři. Chudinka měla těžký start do života.

Caro byla rozhodnuta, že budoucnost toho dítěte bude podstatně lepší. V mnoha ohledech.

„A vy jste si tu drobnou zprávu v tisku nějak spojila s mým inzerátem? Nevzpomínám si, že by se tisk na Svaté Ancille zmiňoval i o mně.“

Neměla mu za zlé jeho nedůvěřivý tón. Vlastně mluvil vysloveně podezíravě.

To bylo to poslední, co mohla potřebovat.

Jake Maynard se stal multimiliardářem vlastním přičiněním. Nestanete se světovým finančníkem, pokud nejste chytrý, předvídavý, nebo soudíte lidi podle prvního dojmu. Jak si mohla někdy myslet, že tohle půjde snadno?

Odpověď byla jednoduchá. Musela být.

Uhladila si dlaněmi sukni, aby získala trochu času a urovnala si myšlenky.

„V té části Svaté Ancilly žije můj známý a náhodou se mi zmínil, že jste se stal Arianiným poručníkem.“ Caro se odmlčela, když si uvědomila, že se jí při vyslovení dívčina jména zachvěl hlas. Teď se nesmí nechat ovlivnit emocemi. Nesmí dát najevo slabost. Tenhle muž by toho bez slitování využil. Pohlédla přímo a Maynarda bezelstně rozpráhla ruce. „Když jsem později viděla váš inzerát, dala jsem si dvě a dvě dohromady.“

„Aha.“ Znovu se opřel. Snažila se nedívat se na ta impozantní ramena a pevnou bradu. „Vy se vyznáte, vidíte? Napřed na Svaté Ancille a teď tady ve Švýcarsku.“

Proč nemůže být Jake Maynard v pohodě a přátelský? Proč nedychtí zaměstnat chůvu z Arianina domovského středomořského ostrova?

Caro mu pohlédla do očí se zdvořilým úsměvem, který už jako dítě vypilovala k dokonalosti. Ten jí otec odsouhlasil, když bylo třeba, aby pro tisk vypadala šťastná.

Neměla v úmyslu přiznávat, že jen díky tomu, že hledala způsob jak se s Ariane sejít, ví, že Jake Maynard hledá chůvu. Ať si myslí, že je ve Švýcarsku z nějakého jiného důvodu.

„Naštěstí většina lidí už si může dovolit leteckou dopravu a k internet, pane Maynarde.“

Nepatrně se pousmál a jeho pohled na okamžik téměř hráł. Účinek byl nečekaný.

Pomaloučku se nadechla a ke svému překvapení cítila, jak ji podprsenka škrábe na náhle citlivé pokožce. Někde uvnitř žhnul kadlub ohně, který neměl s nervozitou nic společného. Bylo to jako vzrušení.

Napomenula se, že si jen něco namlouvá. Vůči mužům byla imunní.

„Myslíte si, že bych vám měl tu práci dát, protože pocházíte ze stejné země jako moje neteř?“

Uhladila si rukáv, aby na okamžik unikla tomu zpytavému pohledu.

„Myslím, že je výhodné, že ovládám jazyk a znám tamní kulturu. Takové věci dovedou povzbudit. Zvlášť v těžkých chvílích.“ Odmlčela se. „I kdyby tam už neměla žít, je velice žádoucí, aby nezapomněla rodný jazyk.“

Zvolna sklonil hlavu, jako kdyby vyjadřoval váhavý souhlas. „Abych byl upřímný, je to jediný důvod, proč tady jste, slečno Rivageová. Ariane potřebuje někoho, kdo mluví jak svatoancillsky, tak anglicky. Ztratila rodiče, ale nechci, aby zároveň přišla o své kořeny.“

Mluvil teď vážným tónem a v ní se něco pohnulo. Poprvé od chvíle, kdy vstoupila do této impozantní knihovny, k němu pocítila skutečné sympatie. Jeho výraz se nijak nezměnil, ale ta změna tónu hlasu naznačovala hluboko skrývaný žal.